

UNIFIL został utworzony, aby Zgodnie z rezolucjami Rady Bezpieczeństwa 425 (1978) i 426 (1978) z dnia 19 marca 1978r.
 Potwierdzić wycofanie sił izraelskich z południowego Libanu.
 Przywrócenia międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa.
 Pomoc rządowi Libanu w zapewnieniu powrotu jego skutecznej władzy na tym obszarze.
 Zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa nr 1701 (2006) z dnia 11 sierpnia 2006 r. UNIFIL, oprócz wykonywania swojego mandatu na mocy rezolucji 425 i 426:

TYMCZASOWE SIŁY ZBROJNE ONZ W LIBANIE UNIFIL

Misja pokojowa ONZ działająca od 19 marca 1978 r. na terenie południowego Libanu. UNIFIL zostały utworzone na mocy rezolucji Rady Bezpieczeństwa S/RES/425 i S/RES/426 [1]. Jej powstanie wiąże się z atakami na Izrael przeprowadzonymi z tej części Libanu przez Organizację Wyzwolenia Palestyny. W odpowiedzi Izrael podjął okupację tych obszarów. Aby zapewnić bezpieczeństwo i płynne wycofywanie się Izraelczyków, Rada Bezpieczeństwa ONZ podjęła decyzję o powstaniu UNIFIL.

UNIFIL jest obecnie jedną z najdłużej działających, ale też najbardziej nieskutecznych misji pokojowych ONZ. Jej żołnierze nie byli w stanie zapobiec ani wojnie z 1982 r., połączonej z masakrą przebywających w libańskich obozach dla uchodźców Palestyńczyków, ani też późniejszym nalotom izraelskiego lotnictwa (ostatnie miały miejsce w 2006 r.).

Rezolucja Rady Bezpieczeństwa OS/RES/1701 z 11 sierpnia 2006 r. rozszerzyła mandat UNIFIL wraz ze zwiększeniem personelu.

Obecny, wyznaczony przez Radę Bezpieczeństwa, limit liczebności UNIFIL wynosi 15 tysięcy żołnierzy, ale w rzeczywistości cały personel liczy 12167 osób, w tym 10230 żołnierzy sił lądowych oraz 1772 żołnierzy sił morskich. Funkcję dowódcy misji pełni generał Luciano Portolano (Włochy).

Państwa o największych kontyngentach wojskowych w ramach Misji:

- Włochy (3000 żołnierzy)
- Francja (2400)
- Niemcy (2000)
- Chiny (1000)
- Indonezja (1000)
- Hiszpania (1000)
- Nepal (850)
- Indie (672)

W latach 1992–2009 w skład UNIFIL wchodził także Polski Kontyngent Wojskowy, liczący pod koniec swojego funkcjonowania ok. 500 żołnierzy.

Dowódcy misji

1978–1981 Ghana Emmanuel Erskine
 1981–1986 Irlandia William Callaghan
 1986–1988 Finlandia Gustav Hagglund
 1988–1993 Szwecja Lars-Eric Wahlgren
 1993–1995 Norwegia Trond Furuho

1995–1997 Polska Stanisław Woźniak
1997–1999 Fidżi George Konrote
1999–1999 Irlandia James Sreenan (pełniący obowiązki)
1999–2001 Ghana Seth Obeng
2001–2004 Indie Lalit Tewari
2004–2007 Francja Alain Pellegrini
2007–2010 Włochy Claudio Graziano
2010–2012 Hiszpania Alberto Asarta
2012–2014 Włochy Paolo Serra
od 2014 Włochy Luciano Portolano

WSTĘP

Tymczasowe Siły Narodów Zjednoczonych w Libanie lub UNIFIL to misja pokojowa ONZ utworzona 19 marca 1978 rezolucjami Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 425 i 426, aby potwierdzić wycofanie się Izraela z Libanu, który Izrael najechał pięć dni wcześniej, w celu zapewnienia, że rząd Libanu przywróci swoją skuteczną władzę na tym obszarze. Południowy Liban z 1978 r. konflikt pojawił się w kontekście powstania palestyńskiego w południowym Libanie i libańskiej wojny domowej.

Mandat musiał być dwukrotnie korygowany, z powodu izraelskiej inwazji na Liban w 1982 r. I po wycofaniu się Izraela z Libanu w 2000 r. Po wojnie libańskiej w 2006 r. Rada Bezpieczeństwa ONZ wzmocniła UNIFIL i zdecydowała, że oprócz pierwotnego mandatu, monitorowałby między innymi zaprzestanie działań wojennych; towarzyszyć i wspierać libańskie siły zbrojne podczas ich rozmieszczania na południu Libanu; i rozszerzyć swoją pomoc, aby pomóc zapewnić dostęp pomocy humanitarnej do ludności cywilnej oraz dobrowolny i bezpieczny powrót wysiedleńców.

Mandat UNIFIL jest corocznie odnawiany przez Radę Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych; ostatnio został przedłużony 31 sierpnia 2022 r. wraz z uchwaleniem rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2650. Składa się z 10 000 żołnierzy sił pokojowych z 46 krajów, których zadaniem jest pomoc armii libańskiej w ochronie południowej części kraju. Jego finansowanie jest corocznie zatwierdzane przez Walne Zgromadzenie. Miał budżet w wysokości 474 milionów dolarów na okres od lipca 2018 do czerwca 2019.

Mandat

Zgodnie ze swoim mandatem, ustanowionym rezolucjami Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 425 i 426 z 1978 r., UNIFIL ma za zadanie realizować następujące cele:

- potwierdzić wycofanie sił izraelskich z południowego Libanu
- przywrócić międzynarodowy pokój i bezpieczeństwo
- pomagać rządowi Libanu w zapewnieniu przywrócenia mu skutecznej władzy na tym obszarze.

Ponadto kilka kolejnych rezolucji Rady Bezpieczeństwa potwierdziło mandat misji, w tym:

- 31 stycznia 2006: Rezolucja SC 1655
- 31 lipca 2006: Rezolucja SC 1697[7]
- 11 sierpnia 2006: Rezolucja SC 1701

Historia

Pierwsze oddziały UNIFIL rozmieszczone na tym obszarze 23 marca 1978 r. Zostały przeniesione z innych operacji pokojowych ONZ na tym obszarze (Siły Ratunkowe ONZ , Organizacja Nadzoru Rozejmu ONZ i Strefa Sił Obserwacyjnych ONZ). Zostały one rozmieszczone po tym, jak Izrael rozpoczął operację Litani na początku miesiąca, w odpowiedzi na transgraniczny nalot Palestyńczyków stacjonujących w Libanie. UNIFIL umieścił swoją kwaterę główną w Naquura w pobliżu granicy libańsko-izraelskiej. Większość początkowego personelu sił została zapewniona przez Kanadę, Iran i Szwecję przy wsparciu Francji, Nepalu i Norwegii. Początkowe siły liczyły 4000 żołnierzy, ale w maju 1978 r. Zwiększono je do 6000. Siły izraelskie wycofały się z tego obszaru 13 czerwca 1978 r., Po czym siły Armii Południowego Libanu (SLA) pod dowództwem Saada Haddada pozostały na tym obszarze. UNIFIL rozpoczął operacje patrolowe i ustanowił szereg

pozycji, w tym punkty kontrolne, blokady dróg i posterunki obserwacyjne. Niemniej jednak działania UNIFIL-u w tym czasie były utrudnione przez ograniczenia nałożone na jego swobodę przemieszczania się i brak współpracy ze strony wszystkich stron konfliktu. Doszło również do kilku ataków na jego personel, w tym zasadzek, porwań, ostrzałów i snajperów. W rezultacie w latach 1978-1982 poczyniono jedynie ograniczone postępy w wypełnianiu mandatu. Podczas okupacji zadaniem UNIFIL-u było głównie udzielanie pomocy humanitarnej podczas libańskiej wojny domowej.

Libańska wojna domowa (do 1990)

Siły wielonarodowe w Libanie

Przed wojną w Libanie w 1982 r., 2 stycznia 1982 r. dwóch żołnierzy z Ghany strzegących pozycji UNIFIL zostało zaatakowanych przez niezidentyfikowane osoby, a jeden z żołnierzy został zastrzelony, a następnie zmarł. W lutym 1982 r. siły zwiększono o kolejne 1000 żołnierzy. Podczas wojny libańskiej w 1982 r., która rozpoczęła się 6 czerwca 1982 r., siły izraelskie wkroczyły do południowego Libanu. Pomimo rozkazu zablokowania natarcia, pozycje ONZ zostały albo ominięte, albo zajęte, głównie przez siły SLA pod dowództwem Saada Haddada. [Potrzebne źródło] Była to główna libańska siła paramilitarna wspierana przez Izraelskie Siły Obronne (IDF) w Południowy Liban. Siły ONZ zostały pokonane w ciągu jednego dnia. W pierwszym ataku zginął co najmniej jeden norweski żołnierz sił pokojowych. Następnie UNIFIL skupił się głównie na dystrybucji pomocy i wsparcia medycznego, podczas gdy nowe siły, Wielonarodowe Siły w Libanie, przejęły prymat, rozmieszczone w Bejrucie do czasu wycofania w marcu 1984 r.

Konflikt w południowym Libanie (do 2000)

Począwszy od 1985 roku Izrael ograniczył swoje stałe pozycje w Libanie, chociaż IDF utrzymywały pewne siły w południowym Libanie, wraz z SLA, w celu ustanowienia strefy bezpieczeństwa, aby zapobiec atakom na Izrael z Libanu. Siły te były zaangażowane przez kilka grup, w tym Hezbollah. Rola UNIFIL w tym czasie ograniczała się głównie do obsadzania punktów kontrolnych i przeprowadzania patroli, ponieważ jego działania były ograniczone przez izraelską strefę bezpieczeństwa na południu. W tym czasie jego personel został zaatakowany przez elementy po obu stronach konfliktu, a także kwestie finansowe utrudniały operacje UNIFIL, ponieważ niektóre państwa członkowskie ONZ wstrzymały finansowanie operacji. W 1986 roku siły zostały zreorganizowane, kiedy Francja zmniejszyła swój wkład w UNIFIL. Mniej więcej w tym czasie pojawiła się propozycja przekształcenia sił w grupę obserwacyjną, chociaż ostatecznie została ona odrzucona. W tym okresie nastąpiła inwazja Izraela w 1982 r. i kolejna na mniejszą skalę w 1993 r. W 1996 r. południowy Liban był przez siedemnaście dni bombardowany przez izraelską armię, lotnictwo i marynarkę wojenną. Według Amnesty International podczas bombardowania w 1996 r. związki i pojazdy UNIFIL-u 270 razy znalazły się pod ostrzałem izraelskich samolotów lub artylerii. Obejmowało to ostrzał kompleksu UNIFIL na Fidzi w pobliżu Qana, gdzie zginęło 102 ukrywających się wieśniaków. W kwietniu 2000 r. Izrael powiadomił Sekretarza Generalnego ONZ, że wycofuje się z południowego Libanu. Proces ten został zakończony do czerwca 2000 r. Następnie UNIFIL mógł wznowić swoje zadania wojskowe wzdłuż „Niebieskiej Linii” (linia wycofania IDF zidentyfikowana przez ONZ) i przyległych obszarów, na których UNIFIL starał się utrzymać zawieszenie broni poprzez patrole, obserwacja ze stałych pozycji i bliski kontakt między libańskimi siłami zbrojnymi (LAF), a także udzielanie pomocy humanitarnej miejscowej ludności.

Konflikt w 2006 roku

Ataki na personel ONZ podczas wojny libańskiej w 2006 roku

Według doniesień prasowych UNIFIL-u podczas wojny w Libanie w 2006 r. doszło do dziesiątek takich przypadków ostrzału posterunków ONZ.[20] W swoim raporcie z dnia 21 lipca 2006 r. na temat działań UNIFIL w dniach 21 stycznia - 18 lipca 2006 r. Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych Kofi Annan stwierdził, że „niektóre stanowiska Hezbollahu pozostawały w pobliżu

stanowisk ONZ, zwłaszcza w rejonie Hula, stwarzając znaczące zagrożenie dla bezpieczeństwa personelu i sprzętu Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Incydenty związane z walką

Włoscy żołnierze ONZ przybywający do Libanu, 2006

- Żołnierze i personel UNIFIL z MV Serenade ewakuują uchodźców z Tyru, 20 lipca 2006 17 lipca członek międzynarodowego personelu UNIFIL i jego żona zginęli, kiedy izraelski samolot zbombardował dzielnicę Hosh w Tyrze w Libanie.
- 23 lipca ogień Hezbollahu zranił włoskiego obserwatora.
- 25 lipca Hezbollah otworzył ogień z broni ręcznej do konwoju UNIFIL, zmuszając go do odwrotu.
- 25 lipca czterech żołnierzy z batalionu ghańskiego zostało lekko rannych po tym, jak pocisk izraelskiego czołgu trafił w pozycję UNIFIL-u podczas walk w południowym Libanie 24 lipca 2006 roku.
- Odłamki pocisków czołgowych wystrzelonych przez IDF poważnie raniły indyjskiego żołnierza 16 lipca 2006 r.
- 25 lipca czterech obserwatorów UNTSO z Austrii, Kanady, Chin i Finlandii zginęło w wyniku izraelskich nalotów na bazę patrolową OGL (Grupa Obserwatorów Libanu) w pobliżu Kham w południowym Libanie. Według ONZ Izraelczycy oświadczyli, że odpowiadają na „ogień Hezbollahu z tej okolicy”, a cała czwórka schroniła się w bunkrze pod słupem. Obszar wokół miejsca został trafiony precyzyjnie kierowaną bombą z izraelskiego odrzutowca i ostrzelany łącznie 14 razy przez izraelską artylerię w ciągu dnia, pomimo wezwań personelu ONZ do IDF. Jednak generał Alain Pellegrini, ówczesny dowódca UNIFIL-u, twierdzi, że próbował zadzwonić do izraelskich urzędników „pięć lub sześć razy”, ale nigdy nie ominął ich sekretarek. Później wznowiono ostrzał izraelskiej artylerii, gdy ekipa ratunkowa próbowała usunąć gruzy.
- 29 lipca dwóch indyjskich żołnierzy zostało rannych, gdy ich posterunek został uszkodzony podczas izraelskiego nalotu w południowym Libanie.
- 6 sierpnia rakietą Hezbollahu uderzyła w kwaterę główną chińskiego kontyngentu UNIFIL, raniąc trzech chińskich żołnierzy.
- 12 sierpnia żołnierz z Ghany został ranny, kiedy izraelska artyleria ostrzeliwała okolice wioski Haris.

Od sierpnia 2006

Wizyta Sekretarza Generalnego

Aby podkreślić znaczenie wdrożenia rezolucji Rady Bezpieczeństwa nr 1701, w sierpniu 2006 r. sam sekretarz generalny ONZ Annan złożył wizytę UNIFIL-owi na miejscu.

Posiłki

Żołnierz armii włoskiej stoi na straży podczas misji UNIFIL w Libanie

Do lipca 2006 r. siła UNIFIL-u spadła do najniższego poziomu, a rozmieszczono tylko 1980 pracowników. Jednak po zawieszeniu broni UNIFIL otrzymał dużą liczbę posiłków, do 15 000 ludzi i ciężki sprzęt. Francja zobowiązała się do zwiększenia swojego zespołu z 400 do 2000 ludzi i wysłania czołgów ciężkich Leclerc i artylerii samobieżnej AMX 30 AuF1, oprócz sił rozmieszczonych w Opération Baliste. Włochy zobowiązały się do rozmieszczenia 3000 żołnierzy, podczas gdy Katar zaoferował wysłanie od 200 do 300 żołnierzy [30]. Gdy Francuzi przygotowywali się do rozmieszczenia, francuski dowódca UNIFIL Alain Pellegrini i minister spraw zagranicznych kraju Philippe Douste-Blazy oświadczyli, że Francja nie będzie interweniować w celu rozbrojenia Hezbollahu.

Komponent morski UNIFIL został utworzony, aby pomóc libańskiej marynarce wojennej jako środek tymczasowy, aby zapobiec rozprzestrzenianiu się broni dla Hezbollahu, podczas gdy libańska marynarka wojenna buduje swoje zdolności. Przez pewien czas siły były dowodzone przez Niemców pod dowództwem niemieckiego admirała, zanim zostały przekazane Włochom.

Indonezyjski kontyngent otrzymał 12 VAB (Véhicule de l'Avant Blindé) w dniu 17 lutego 2007 r.

W ramach drugiej fali przesyłek z porozumienia między rządami Francji i Indonezji. Wśród sprzętu

wysłanego z drugą falą VAB było 10 skrzynek narzędziowych (sprzęt pionierski), 10 jednostek łączności radiowej pojazdów opancerzonych, tarcze strzelców HMG (Heavy Machine Gun) i 40 kanistrów z wodą.

16 marca 2009 r. KRI Diponegoro, indonezyjska korweta klasy Sigma, dołączyła do Naval Task Force UNIFIL. W sierpniu 2010 r. skrytykowano dwóch indonezyjskich żołnierzy po tym, jak uciekli taksówką przed starciami między Izraelem a Libanem.

Ambasador Izraela przy ONZ ambasador Dan Gillerman spotkał się z dowódcą UNIFIL gen. dyw. Claudio Graziano, w dniu 15 sierpnia 2008 r., po tym, jak Izrael został oskarżony o jednostronne naruszenie rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1701 poprzez prawie codzienne przeloty nad libańską przestrzenią powietrzną, ciągłą okupację wioski Ghajar oraz odmowę przedłożenia przez Izrael map obszarów, na których zrzucił amunicję kasetową podczas wojny libańskiej w 2006 r.

Po wojnie brytyjski historyk wojskowości John Keegan przewidział, że Izrael w przyszłości dokona inwazji na Liban i będzie kontynuował ataki, dopóki system tuneli i bunkrów Hezbollahu nie zostanie całkowicie zniszczony, ponieważ Izrael nie będzie tolerował „strefy niewrażliwości” okupowanej przez zaprzysięgłego wroga, lub podwójne zagrożenie ze strony rakiet Hezbollahu i Hamasu oraz że Izrael może najpierw zaatakować Strefę Gazy. Keegan zauważył, że jakiegokolwiek wejście IDF do południowego Libanu groziłoby sprowokowaniem starcia z UNIFIL-em, ale jest mało prawdopodobne, aby odstraszyło to Izrael, ponieważ zachowuje się on z „skrajną bezwzględnością”, gdy stawką jest przetrwanie narodu.

Siły pokojowe UNIFIL Indonezyjskich Narodowych Sił Zbrojnych, 2007

W 2010 roku w regionie przygranicznym wybuchła seria walk i starć między oddziałami UNIFIL-u a libańskimi mieszkańcami wsi. Wieśniacy oskarżyli francuskich żołnierzy sił pokojowych o prowokacyjne i natrętne patrole oraz o robienie zdjęć ludziom w ich domach. Mieszkańcy miasta Aitaroun, Marjayoun, oskarżyli francuskie pułki o prowadzenie ciężkich pojazdów przez ich dwumiesięczne pola tytoniowe, które utrzymują wiele rodzin. UNIFIL został również oskarżony o zintensyfikowanie patroli i brak koordynacji z armią libańską. Do najpoważniejszego incydentu doszło w lipcu 2010 r., gdy pułki francuskie zdecydowały się na przeprowadzenie ćwiczeń jednostronnie, bez jednostek libańskich i innych pułków. Kiedy szli w wąskie uliczki libańskich wiosek, niektórzy mieszkańcy najpierw próbowali przekierować ich z ich prywatnych terenów. Francuzi strzelali do ludności cywilnej, aresztowali młodzieńca prowadzącego motocykl i zniszczyli pojazd. Kiedy inni cywile to zobaczyli, otoczyli i zaatakowali francuskie wojska UNIFIL bez żadnej broni. Szyby pojazdów zostały rozbite kamieniami przez dziesiątki cywilów w różnym wieku, a francuski dowódca został ranny. Wojska francuskie zostały siłą rozbrojone przez wieśniaków, a broń została następnie przekazana armii libańskiej. Jednostka francuska nie potrafiła wyjaśnić, dlaczego zachowywała się jednostronnie. Ich ambasador przy ONZ powiedział, że atak cywilny „nie był spontaniczny”. W latach 2007-2008 z UNIFIL-u wycofało się wiele oddziałów, w tym fińskie, irlandzkie, katarskie i indonezyjskie. Niektóre z tych narodów były tam od ponad 30 lat (Irlandczycy i Finowie), a jednym z powodów wycofania się były podobno obawy o zmieniające się zasady zaangażowania po przybyciu sił NATO w sierpniu 2006 r. Oświadczenia niemieckie i francuskie wyrażające nieograniczone poparcie dla strony izraelskiej.

Na prośbę Organizacji Narodów Zjednoczonych 7 000 dodatkowych żołnierzy libańskich zostało wysłanych do południowego Libanu, zgodnie z zatwierdzeniem rządu libańskiego.

Siły UNIFIL w starciu granicznym między Izraelem a Libanem w 2010 r.

Żołnierze sił pokojowych armii irlandzkiej podczas inspekcji podczas służby w UNIFIL w dniu 19 września 2013 r.

Zobacz także: starcie graniczne Izrael-Liban w 2010 r

Starcie graniczne między Izraelem a Libanem w 2010 r. Miało miejsce 3 sierpnia 2010 r. Był to najbardziej śmiertelny incydent na granicy od czasu niszczycielskiej wojny libańskiej w 2006 r. Siły ONZ stacjonujące w południowym Libanie wezwały do „maksymalnej powściągliwości” po starciach wzdłuż tak zwanej Błękitnej Linii, wyznaczonej przez ONZ granicy oddzielającej Liban od Izraela. Siły pokojowe UNIFIL znajdowały się na obszarze, w którym miały miejsce starcia.[40] Siły pokojowe

ONZ próbowały powstrzymać rutynowe izraelskie przycinanie drzew, które doprowadziło do śmiertelnego starcia granicznego z żołnierzami libańskimi. Indonezyjski batalion ONZ był na miejscu zdarzenia i robili wszystko, co w ich mocy, aby temu zapobiec, ale nie byli w stanie. Indonezyjskie siły pokojowe bezskutecznie próbowały uspokoić sytuację przed wybuchem starć. Jednak walki stawały się coraz bardziej intensywne, więc mały kontyngent sił UNIFIL-u otrzymał rozkaz odwrotu lub znalezienia schronienia, a następnie zameldowania się z powrotem w bazie. Kontyngent indonezyjski, pod intensywnym ostrzałem z broni ręcznej i ostrzałem między dwiema przeciwnymi siłami, wycofał się i wrócił do swojej bazy, ale dwóch żołnierzy zostało w tyle i na krótko zostało odizolowanych, zanim oszołomieni i wyczerpani żołnierze otrzymali pomoc od niektórych miejscowych.

Żołnierze sił pokojowych ONZ nie uniknęli konfrontacji bez szwanku. Lokalna telewizja podała, że w niektórych przypadkach mieszkańcy próbowali zablokować pojazdowi UNIFIL-u możliwość ucieczki ze strefy walk, żądając ich powrotu i walki. Jednak obecni i byli urzędnicy UNIFIL-u powiedzieli, że w tamtym momencie konfliktu nie było to w rękach sił pokojowych. Jeden z byłych urzędników UNIFIL-u wyjaśnił, że był już w takich sytuacjach, a kiedy przeciwne strony są zdeterminowane, by strzelać do siebie nawzajem, siły UNIFIL-u nic nie mogą zrobić. Jeśli chodzi o obawy dotyczące neutralności UNIFIL-u, były dowódca UNIFIL-u podkreślił znaczenie percepcji, stwierdzając, że gdyby siły UNIFIL-u interweniowały w celu ochrony IDF, UNIFIL zostałby oskarżony przez Hezbollah lub lud libański o ochronę Izraelczyków. Z drugiej strony, gdyby siły UNIFIL-u były postrzegane jako faworyzujące Libańczyków, Izrael oskarżyłby UNIFIL-u o współpracę z Hezbollahem.

Wdrożenie po 2006 roku

Baza UNIFIL-u

Po 2006 r. UNIFIL był rozmieszczony w całym południowym Libanie (na południe od rzeki Litani), a przede wszystkim wzdłuż wyznaczonej przez ONZ niebieskiej linii, granicy między Izraelem a Libanem. Od tego czasu działania sił koncentrowały się na monitorowaniu działań wojskowych między Hezbollahem a izraelskimi siłami zbrojnymi w celu zmniejszenia napięć i złagodzenia napięć wzdłuż granicy. UNIFIL odegrał również ważną rolę w usuwaniu min przeciwpiechotnych, pomaganiu przesiedleńcom i udzielaniu pomocy humanitarnej ludności cywilnej w słabo rozwiniętym regionie południowego Libanu. Na mocy rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1701, która została przyjęta w wyniku wojny libańskiej w 2006 r., zmieniał się jej mandat i zasady zaangażowania. Mandat został zmieniony, aby umożliwić maksymalnie 15 000 personelu, aby pomóc libańskim siłom zbrojnym w rozmieszczeniu w południowym Libanie w celu wdrożenia suwerenności rządu libańskiego. Zmieniono zasady walki, aby umożliwić żołnierzom otwarcie ognia w niektórych przypadkach: głównie w przypadku samoobrony, ale także w celu ochrony ludności cywilnej, personelu i obiektów ONZ. W nowej rezolucji stwierdza się, że UNIFIL może „podjąć wszelkie niezbędne działania w obszarach rozmieszczenia swoich sił i według swoich możliwości, aby upewnić się, że obszar jego operacji nie jest wykorzystywany do wszelkiego rodzaju wrogich działań”. W dniu 27 sierpnia 2006 r. Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych Kofi Annan powiedział, że UNIFIL nie będzie przechwytywał dostaw broni z Syrii, chyba że zażąda tego Liban.

Morska Grupa Zadaniowa

Korwety marynarki indonezyjskiej KRI Bung Tomo i KRI Usman Harun płyną wzdłuż Morza Śródziemnego. KRI Usman Harun przybył, aby zastąpić KRI Bung Tomo w misji morskiej grupy zadaniowej UNIFIL

Morska Grupa Zadaniowa (MTF) jest morską komponentem Tymczasowych Sił ONZ w Libanie (UNIFIL). Od lutego 2012 r. MFO jest pod dowództwem kontradmirała Wagnera Lopesa de Moraes Zamitha z Brazylii. Brazylijska fregata Constituição jest okrętem flagowym floty składającej się ze statków z Brazylii, Bangladeszu, Niemiec, Grecji, Indonezji i Turcji. Po wojnie w Libanie w 2006 r. Utworzono Morską Grupę Zadaniową UNIFIL (MTF), aby pomagać libańskim siłom morskim w zapobieganiu przemytowi nielegalnych przesyłek w ogóle, a w szczególności przesyłek uzbrojenia. Wraz z utworzeniem w październiku 2006 r. siły były dowodzone przez niemiecką marynarkę

wojenną, która również wniosła duży wkład w siły Niemcy prowadzili MFO do 29 lutego 2008 r., kiedy to przekazali kontrolę EUROMARFOR – siłom złożonym z okrętów z Portugalii, Hiszpanii, Włoch i Francji (z których trzy ostatnie kraje wysłały jednostki do sił zbrojnych w Libanie).

Personel

C.I.S.S. personel humanitarny z włoskimi żołnierzami UNIFIL w Libanie UNIFIL Sisu Pasi na śniegu, w pobliżu granicy izraelskiej w południowym Libanie, 1998

Na dzień 19 czerwca 2018 r. UNIFIL zatrudniał 10 480 żołnierzy, w tym 500 kobiet, z 41 krajów. Wspiera ją 239 międzynarodowego personelu cywilnego, w tym 78 kobiet, i 583 krajowy personel cywilny, w tym 153 kobiety. Kieruje nią włoski generał dywizji Stefano Del Col, który zastąpił irlandzkiego generała dywizji Michaela Beary'ego w sierpniu 2018 r.

Komponent wojskowy UNIFIL obejmuje również kontyngent z Kazachstanu. Siły pokojowe Kazachstanu po raz pierwszy dołączyły do misji pod koniec 2018 roku. Łącznie 120 żołnierzy z Kazachstanu zostało rozmieszczonych w ramach indyjskiego batalionu w Libanie 31 października 2018 roku.

W 2019 r. rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2485 przedłużono mandat misji do sierpnia 2020 r. i zmniejszono pułap żołnierzy z 15 000 do 13 000.

Ochrona dziedzictwa kulturowego

W kwietniu 2019 r. Siły Tymczasowe ONZ rozmieściły dobro kultury w Libanie wraz z Blue Shield International. Wykazano, że ochrona dóbr kultury (prowadzona przez specjalistów wojskowych i cywilnych) stanowi podstawę przyszłego pokojowego i gospodarczego rozwoju miasta, regionu czy kraju w wielu strefach konfliktów. Potrzeba szkolenia i koordynacji uczestników wojskowych i cywilnych, w tym zwiększonego zaangażowania miejscowej ludności, uwidoczniła się zwłaszcza w Miejscach Światowego Dziedzictwa. Związek między zakłóceniami kulturowymi użytkowników a przyczynami ucieczki wyjaśnił prezes Blue Shield International, Karl von Habsburg, który stwierdził: „Dobro kultury są częścią tożsamości ludzi żyjących w określonym miejscu. Jeśli zniszczysz ich kulturę, niszczycie także ich tożsamość. Wiele osób jest wysiedlonych, często nie ma już perspektyw, a następnie ucieka ze swojej ojczyzny”.

Kraje wnoszące wkład

Na dzień 31 marca 2020 r. łączna liczba personelu misji wynosi 10 180:

Armenia - 33
Austria - 181
Bangladesz - 117
Białoruś - 5
Brazylia - 199
Brunei Darussalam - 30
Kambodża - 184
China - 419
Kolumbia - 1
Croatia - 1
Cypr - 2
El Salvador - 52
Estonia - 1
Fuji - 1
Finlandia - 189
France - 637
Germany - 129
Ghana - 864
Greece - 139
Gwatemala - 2

Węgry - 4
Indie - 780
Indonezją - 1254
Irlandia - 352
Włochy - 1021
Kazachstan - 123
Kenia - 3
Malezja - 828
Malta - 9
Nepal - 870
Holandia - 1
Nigeria - 1
Macedonia - 3
Peru - 1
Poland - 222
Republic of Korea - 283
Serbia - 178
Sierra Leone - 3
Słowenia - 37
Hiszpania - 632
Sri Lanka - 145
United Republic of Tanzania - 157
Turkey - 93
Urugwaj - 2

Byli współpracownicy

Belgia - 105
Bułgaria - 160
Chile - 338
Czech Republic - 138
Niemcy - 204
Dominikana - 25
Iran - 600
Japan - 205
Mexico - 2
Holandia - 839 / 155 / 718
Norwegia - 900
Filipiny - 340
Portugal - 140
Katar - 2
Rosja - 400
Słowacja - 6
Szwecja - 600
Szwajcaria - 198
Ukraina - 127
Wietnam - 32

Ocena i kontrowersje

Były izraelski dyplomata, Itamar Rabinovich, skrytykował skuteczność UNIFIL-u, opisując to jako „żart” i stwierdzając: „Są tam od 26 lat i od tego czasu było tak wiele potyczek [wzdłuż granicy]”. Były premier Izraela, Ehud Olmert, również powiedział: „Nie bardzo podobał nam się UNIFIL, który był bardzo bezużyteczny i bardzo bezradny. Spójrzcie, co się stało. Czy słyszeliście o jakichś szczególnych wysiłkach sił UNIFIL ONZ na południu Libanu w celu przede wszystkim zapobiegania atakom na Izrael. Więc nie były one przydatne i dlatego byliśmy z nich niezadowoleni.”

Zarówno Izrael, jak i Hezbollah oskarżyły UNIFIL o stronnictwo. Izrael twierdzi, że siły te pozwoliły, jeśli nie pomogły, w uzupełnieniu siły militarnej Hezbollahu. Hezbollah z kolei twierdzi, że „pewne kontyngenty” UNIFIL-u szpiegują, jeśli nie pomagają, Izraelowi. Dziennikarz Alain Pellegrini twierdził, że raporty ONZ na temat Libanu docierały do izraelskiego wywiadu. Podczas śmiertelnych potyczek między siłami libańskimi i izraelskimi w 2010 r. UNIFIL był ostro krytykowany za brak interwencji, a dwóch indonezyjskich żołnierzy zostało sfilmowanych, jak uciekali taksówką z pola bitwy. UNIFIL odniósł się do zarzutów o stronnictwo stawianych przez obie strony. W dniu 26 lipca 2006 r. Były rzecznik stwierdził, że po rozmieszczeniu misji w 1978 r. UNIFIL został „oskarżony o sympatyzowanie z Palestyńczykami”, ponieważ Hezbollah nie został jeszcze utworzony. „Siły pokojowe nie przybywają tutaj z ustalonymi wcześniej wrogami. Nie ma wroga [niesłyszalne] w siłach pokojowych. UNIFIL jest siłami pokojowymi. To nie są izraelskie siły bojowe ani siły antyterrorystyczne, jak by sobie tego życzyli tak długo, jak nie służymy ich bezpośrednim interesom, będą to oczerniać tak bardzo, jak tylko mogą”.

Izraelskie obawy

Izrael krytykuje UNIFIL za to, że utrzymuje dialog z Hezbollahem, który uważa za organizację terrorystyczną, i traktuje naruszenia rezolucji RB ONZ nr 1701 przez Izrael i Hezbollah jednakowo, podczas gdy Izrael postrzega naruszenia libańskiej przestrzeni powietrznej jako mniej dotkliwie niż naruszenia Hezbollahu, w tym przekraczanie niebieskiej linii i wystrzelenie rakiet, a mianowicie dlatego, że Izrael i jego główni sojusznicy na zachodzie uważają Hezbollah za organizację terrorystyczną, a nie za legalną partię polityczną, i w rezultacie ogłaszają wszystkie zbrojne działania Hezbollahu za terrorystyczne. UNIFIL został oskarżony o współudział w śmiertelnym uprowadzeniu żołnierzy IDF w październiku 2000 r., a Izrael dodatkowo obwinił go o utrudnianie śledztwa, początkowo zaprzeczając istnieniu ataku, a po ujawnieniu incydentu, odmawiając dostarczenia filmów przez kilka miesięcy.

Przed wojną w Libanie w lipcu 2006 roku Izrael lobbował za UNIFIL-em, aby albo przyjął bardziej aktywną rolę w stosunku do Hezbollahu – na przykład uniemożliwiając Hezbollahowi stacjonowanie w pobliżu posterunków UNIFIL-u w celu ostrzału IDF i północnego Izraela – albo wyjść z regionu, co w ten sposób pozbawiłoby rząd libański wymówki dla nierozmieszczania libańskich sił zbrojnych wzdłuż granicy.

UNIFIL spotkał się również z krytyką podczas wojny libańskiej w 2006 r. Za publikowanie na swojej stronie internetowej szczegółowych raportów o ruchach, liczebności i pozycjach wojsk izraelskich, które „mogły narazić izraelskich żołnierzy na poważne niebezpieczeństwo”, nie przedstawiając takich raportów o Hezbollah. Działania UNIFIL-u mogły być motywowane faktem, że Izrael w odpowiedzi na ostrzał rakietowy Hezbollahu (który, jak twierdzi Hezbollah, był reakcją na izraelskie „naruszanie granic”) i porwanie żołnierzy izraelskich, przeprowadzał inwazję lądową na Liban w tym czasie. Izrael był zaniepokojony, gdy doniesiono, że Indonezja ma zastąpić Włochy jako dowódca sił morskich UNIFIL. Ponieważ Indonezja nie uznaje Izraela, a oba kraje nie mają stosunków dyplomatycznych ani wojskowych, Izrael wyraził obawę, że współpraca z IDF, zwłaszcza z izraelską marynarką wojenną, może ulec pogorszeniu.

Książka z 2010 roku opublikowana przez norweskiego dziennikarza Odda Karstena Tveita ujawniła, że armia norweska była współwinna ucieczki dwóch Libańczyków, którzy zostali aresztowani przez armię izraelską i przetrzymywani w więzieniu Kham. Według książki, w 1992 roku dwóch zatrzymanych Libańczyków uciekło z więzienia w Kham. Obawiając się tortur lub egzekucji, jeśli zostaną złapani przez Izraelskie Siły Obronne lub Armię Południowego Libanu, żołnierze ubrali zatrzymanych w mundury ONZ i umieścili ich w konwoju UNIFIL, który opuścił południowy Liban przez izraelskie blokady drogowe. Wkrótce potem dowódca armii izraelskiej Mosze Tamir odwiedził obóz norweskiego batalionu i oskarżył norweskiego dowódcę Hagrupa Hauklanda o „ukrywanie terrorystów”. Natychmiast po konfrontacji Libańczycy zostali przemyceni do autobusu używanego przez norweskich żołnierzy sił pokojowych na przepustce, który zabrał ich do Bejrutu.

Obawy Hezbollahu

Zwolennicy Hezbollahu oskarżyli UNIFIL o opowiadanie się po stronie Izraela, zwłaszcza od uchwalenia rezolucji 1701, którą uważają za jednostronną. 16 października 2006 r. najwyższy szyicki duchowny Libanu, wielki ajatollah Sayyed Mohammad Hussein Fadlallah, oświadczył, że siły ONZ „przybyły, by chronić Izrael, a nie Liban”, powtarzając opinię przywódcy Hezbollahu – Sayeda Hassana Nasrallaha, który wcześniej powiedział „Wstydzą się nas, bracia i siostry. Wstydzą się mówić, że przybyli, by nas bronić, ale mówią o obronie Izraela”.

Recepcja w południowym Libanie

Latem 2010 roku stosunki między francuskim kontyngentem a mieszkańcami kilku wiosek uległy pogorszeniu, co doprowadziło do obrażeń po obu stronach, po tym, jak francuski pułk rozpoczął ćwiczenia mające na celu identyfikację członków Hezbollahu, które obejmowały przeszukiwanie domów, robienie zdjęć, używanie psów tropiących i przesłuchanie mieszkańcy. Mieszkańcy zarzucali im naruszanie własności prywatnej, traktowanie z pogardą i brak współpracy z armią libańską. Mieszkańcy dali jasno do zrozumienia, że ich konflikt toczył się tylko z kontyngentem francuskim, a stosunki z innymi kontyngentami były dobre. W wyniku rozmów między dowódcami UNIFIL-u, ambasadorami krajów posiadających żołnierzy w UNIFIL-u oraz dowódcą armii libańskiej osiągnięto porozumienie, na mocy którego psy tropiące nie będą już używane, żołnierze UNIFIL-u nie będą wchodzić do libańskich domów i podwórek, a jedynie Libańczycy żołnierze armii przeprowadzali przeszukiwania domów.

Generalnie jednak relacje między UNIFIL-em a mieszkańcami są dobre. Siły UNIFIL zaoferowały miejscowym różne usługi i wprowadziły elementy własnej kultury. Indyjski kontyngent UNIFIL realizował projekty rozwojowe na małą skalę, prowadzi kliniki medyczne i dentystyczne, zapewnia opiekę weterynaryjną lokalnym zwierzętom, a także prowadzi obozy rozrywkowe dla dzieci i zajęcia jogi. Indonezyjski kontyngent UNIFIL (INDOBATT) zyskał również dobrą reputację wśród ludności południowolibańskiej dzięki wdrażanemu przez kontyngent programowi Cywilnej Koordynacji Wojskowej (CIMIC). Program ten obejmował wiele działań społecznych, w tym kursy komputerowe dla okolicznych mieszkańców, pomoc medyczną, a także pomoc techniczną w odbudowie obiektów socjalnych. Francuski kontyngent prowadził kursy poezji dla lokalnych frankofońskich mieszkańców, a także francuskiego słownictwa i gramatyki dla uczniów szkół podstawowych w 15 szkołach, włoski kontyngent prowadził lekcje gotowania, południowokoreański kontyngent uczył taekwondo, a chiński kontyngent uczył Tai chi .

Oficjalne źródło w libańskim rządzie poinformowało Al Jazeera, że pomimo niedociągnięć UNIFIL-u siły te były odpowiedzialne za regularne prowadzenie i pośredniczenie w negocjacjach między siłami libańskimi i izraelskimi, pomagając w rozładowywaniu napięć.[128] Źródło twierdziło również, że przed rozmieszczeniem misji w 1978 r. południowy Liban był znacznie bardziej chaotyczny i niestabilny, a odejście UNIFIL-u doprowadziłoby do wybuchu większego konfliktu.

Konfrontacje UNIFIL

UNIFIL-Izrael

W dniu 22 września 2006 r. Odrzutowce francuskich sił powietrznych były widziane nad niebem Bejrutu podczas zwycięskiego przemówienia Hassana Nasrallaha, prawdopodobnie próbując chronić go przed izraelską próbą zamachu. Nasrallah powiedział tłumowi, że nie boi się przemawiać do mas bezpośrednio, a nie przez szkło pancerne. 28 września dwa izraelskie czołgi Merkava, opancerzony spychacz i kilka pojazdów wojskowych wjechały do Libanu i utworzyły blokadę drogową 500 metrów od drogi prowadzącej do wioski Marwahin. w obliczu czterech czołgów Leclerc Organizacji Narodów Zjednoczonych obsługiwanych przez wojska francuskie, które zablokowały ich natarcie. Konfrontacja trwała pół godziny, podczas której izraelscy żołnierze skonfiskowali dowody tożsamości fotografów na miejscu zdarzenia, twierdząc, że mogą przekazywać zdjęcia izraelskiej armii członkom Hezbollahu. Według korespondentów amerykańskich i niemieckich Francuzi wycofali się, podczas gdy francuski dowódca twierdził, że Izraelczycy zawrócili.

Po wojnie Hezbollah był szeroko informowany o dozbrajaniu się z pomocą Iranu i Syrii, które podobno przemycały broń i amunicję do Libanu w celu uzupełnienia uszczuplonych zapasów Hezbollahu. Izrael oskarżył UNIFIL o to, że nie zapobiegł ponownemu uzbrojeniu Hezbollahu, a tym samym nie wdrożył rezolucji 1701. Izraelskie Siły Powietrzne rozpoczęły loty zwiadowcze nad Libanem w celu monitorowania ponownego uzbrojenia Hezbollahu, a Izrael ogłosił, że będą kontynuować do pełnego wdrożenia rezolucji 1701. Doprowadziło to do wielokrotnych konfrontacji z UNIFIL-em.

W dniu 3 października 2006 r. Izraelski myśliwiec przebił 2-milowy (3,7 km) obwód obronny francuskiej fregaty marynarki wojennej Courbet bez odpowiadania na wezwania radiowe, wywołując incydent dyplomatyczny. Izrael przeprosił po oficjalnych protestach rządu francuskiego. 24 października sześć samolotów F-16 izraelskich sił powietrznych przeleciało nad okrętem wywiadowczym niemieckiej marynarki wojennej Alster, patrolując wybrzeże Izraela na południe od granicy libańskiej. Niemieckie Ministerstwo Obrony poinformowało, że samoloty wystrzeliły wabiki na podczerwień, a jeden z samolotów oddał dwa strzały w powietrze, które nie były specjalnie wycelowane. Izraelskie wojsko powiedziało, że niemiecki helikopter wystartował ze statku bez uzgodnienia tego z Izraelem i stanowczo zaprzeczyło, że oddało jakiegokolwiek strzały w kierunku statku i powiedziało, że „na razie” nie ma również wiedzy o odrzutowcach wystrzeliwujących nad nim flary. Izraelski minister obrony Amir Peretz zatelefonował do swojego niemieckiego odpowiednika Franza Josefa Junga, aby wyjaśnić, że „Izrael nie ma zamiaru przeprowadzać żadnych agresywnych działań” przeciwko niemieckim siłom pokojowym w Libanie, które są tam w ramach UNIFIL w celu egzekwowania embarga na broń przeciwko Hezbollahowi. Niemcy potwierdziły konsultacje i obie strony były zainteresowane utrzymaniem dobrej współpracy. Załoga Alstera odnotowała kilka przelotów izraelskich odrzutowców w poprzednich tygodniach, ale twierdziła, że izraelski samolot zawsze pozostawał na dużej wysokości. Tydzień przed incydem izraelskie samoloty starły się z niemieckim helikopterem marynarki wojennej, ale zawróciły po tym, jak Niemcy się przedstawili. Krótko po wojnie sekretarz generalny ONZ Kofi Annan, składając raport Radzie Bezpieczeństwa, stwierdził, że nie było żadnych poważnych incydentów ani konfrontacji, ale siły pokojowe zgłaszały izraelskie przeloty „prawie codziennie”. Dowódca UNIFIL Alain Pellegrini stwierdził, że izraelskie wiadukty naruszyły zawieszenie broni i suwerenność Libanu, i ostrzegł, że jeśli wysiłki dyplomatyczne mające na celu powstrzymanie przelotów nie powiodą się, do ich powstrzymania może zostać użyta siła. Izraelskie źródła wojskowe podały, że Izrael zbombarduje pozycje UNIFIL, jeśli izraelskie samoloty zostaną zaatakowane. 23 października źródła w izraelskim establishmentu obronnym podały, że dane wywiadowcze zebrane podczas lotów bojowych ujawniły, że Hezbollah odbudowuje swoją infrastrukturę wojskową. Izraelski minister obrony Amir Peretz powiedział rządowi, że loty obserwacyjne nad Libanem będą kontynuowane w świetle faktu, że przemyt broni między Syrią a Libanem trwa.

31 października 2006 r. osiem izraelskich F-15 przeleciało nad wieloma obszarami Libanu, w tym nad Bejrutem. Samoloty przeleciały także nad francuską pozycją w Libanie. Według francuskiego ministra obrony Michele Alliot-Marie samoloty nadleciały w coś, co zinterpretowano jako formację atakującą, a żołnierze sił pokojowych byli „dwie sekundy” od wystrzelenia pocisków przeciwlotniczych do samolotów.

6 września podczas spotkania Unii Europejskiej w Brukseli francuski minister obrony poinformował, że izraelskie siły powietrzne zaprzestały pozorowanych nalotów na pozycje UNIFIL-u. 17 listopada dwa izraelskie F-15 przeleciały nad pozycjami ONZ na małej wysokości i z dużą prędkością, podczas gdy dwa samoloty zwiadowcze krążyły nad kwaterą główną francuskiego batalionu. Francuscy żołnierze sił pokojowych odpowiedzieli, przygotowując swoje baterie przeciwlotnicze i ostrzegając, że izraelskie samoloty bojowe przeprowadzające pozorowane ataki mogą zostać ostrzelane. IAF kontynuowała loty zwiadowcze nad Libanem i pomimo silnych protestów siły pokojowe UNIFIL nie spełniły swoich gróźb ostrzału izraelskich samolotów. Rząd libański zgłosił setki przelotów izraelskich samolotów, a także twierdził, że wojska izraelskie nielegalnie przekraczały granicę dziesiątki razy, w tym na sporny obszar farm Shebaa.

UNIFIL-dżihadyści

W dniu 24 czerwca 2007 r. Sześciu żołnierzy UNIFIL (trzech Kolumbijczyków i trzech Hiszpanów) zginęło po uderzeniu w ich pojazd ładunkiem wybuchowym; dwóch innych (obaj Hiszpanie) zostało rannych w incydencie. Żadna grupa nie przyznała się jeszcze do odpowiedzialności, chociaż izraelskie wojsko uważało, że atak został dokonany przez członków Al-Kaidy.

Ofiary UNIFIL

Ofiary śmiertelne

Na dzień 14 stycznia 2022 r. w UNIFIL od 1978 r. zginęły 324 osoby. Należą do nich następujące narodowości:

- Bangladesz - 1
- Belgia - 4
- Canada - 1
- Chiny - 1
- Niemcy - 1
- Salwador - 1
- Fidżi- 35
- Finlandia - 11
- Francja - 37
- Ghana - 31
- Indie - 5
- Indonezja - 2
- Iran - 1
- Irlandia - 48
- Włochy - 7
- Liban - 7
- Malezja 3
- Nepal - 28
- Holandia - 9
- Nigeria - 10
- Norwegia - 21
- Filipiny - 1
- Poland - 7
- Senegal - 16
- Hiszpania - 12
- Sri Lanka - 1
- Szwecja - 7
- Turkey - 1
- United Kingdom - 4

9 marca 1978:

Szwedzki żołnierz, Karl-Oscar Johansson, zginął, a inny, Marc Lindoberg, został ranny, gdy ich pojazd uderzył w minę lądową w pobliżu mostu Khardala. Johansson był pierwszą ofiarą śmiertelną UNIFIL-u.

1979:

Trzech żołnierzy z Fidżi zastrzelonych w zasadzce przez LFWP.

16 marca 1981:

Trzech żołnierzy nigeryjskich zabitych w bombardowaniu przez artylerię SLA.

25 czerwca 1981:

Dwóch żołnierzy z Fidżi zostało zabitych, a jeden ranny przez bandytów OWP. Byli jednymi z dziewięciu żołnierzy z Fidżi schwytanych przez LFWP w zasadzce. Trzech z nich było torturowanych i „rozstrzeliwanych” jeden po drugim strzałem w głowę. Jeden przeżył.

27 października 1982:

Irlandzki żołnierz, szeregowiec Michael McAleavey, otworzył ogień i zabił trzech innych irlandzkich żołnierzy. Początkowo twierdził, że zostali zabici przez libańskich bandytów, ale później przyznał się do zabójstwa, mówiąc, że „pękł” z powodu odwodnienia i wyczerpania ciepłego. Otrzymał wyrok dożywocia w sądzie wojennym, został zwolniony warunkowo w 2009 roku.

22 sierpnia 1986:

Irlandzki żołnierz zginął, a dwóch innych zostało rannych w wyniku wybuchu bomby przydrożnej. Dwóch ciężko uzbrojonych mężczyzn ze sprzętem do robienia bomb zostało następnie złapanych przez patrol UNIFIL i przekazanych policji libańskiej.

28 września 1986:

Podczas joggingu przydrożna bomba zabiła trzech francuskich żołnierzy. Przedstawiciele ONZ przypisywali atak fundamentalistom szyickim, zwłaszcza Hezbollahowi.

20 listopada 1986:

Trzech żołnierzy z Fidżi i trzech Libańczyków zginęło w samobójczym zamachu bombowym na samochód, a trzech żołnierzy UNIFIL, dwóch libańskich cywilów i żołnierz SLA zostało rannych. Samochód z dwoma pasażerami w środku przejechał przez blokadę drogową UNIFIL, najwyraźniej celując w izraelską granicę, ale po wystrzeleniu, gdy zbliżał się do blokady drogowej SLA, wrócił na blokadę drogową UNIFIL i eksplodował, gdy zbliżali się żołnierze Fidżi i SLA.

11 stycznia 1987:

Irlandzki żołnierz, kapral Dermot McLoughlin, zginął, gdy izraelski czołg ostrzelał irlandzką pozycję UNIFIL. Izraelczycy otworzyli ogień po zauważeniu dużego oddziału partyzantów w pobliżu pozycji. Dwóch starszych izraelskich oficerów zostało później ukaranych dyscyplinarnie za ten incydent.

24 lutego 1989:

Irlandzki żołnierz został zastrzelony przez SLA w Haddatha.

21 marca 1989:

Trzech irlandzkich żołnierzy zginęło od miny lądowej na drodze do ich placówki w pobliżu Baraachit. Oficerowie na miejscu są przekonani, że SLA było odpowiedzialne i że UNIFIL był celowym celem.

19 lutego 1990:

Dwóch nepalskich żołnierzy zginęło, a sześciu zostało rannych w wyniku ostrzału mózdzierzowego SLA, który uderzył w ich kompleks. SLA i IDF twierdziły, że pożar był odpowiedzią na ostrzał z RPG i mózdzierzy Hezbollahu.

3 września 1991:

Szwedzki żołnierz, Kenneth Fransson, zginął, kiedy został złapany w środku strzelaniny między Palestyńczykami a żołnierzami SLA w Nakuura.

15 września 1991:

Szwedzki żołnierz zginął, a pięciu żołnierzy szwedzkich i francuskich zostało rannych, gdy palestyńscy uzbrojeni bandyci zamierzający przeprowadzić atak na izraelskie miasto Nahariya w drodze do celu łączyli omyłkowo wylądowali w Naqoura i stanęli twarzą w twarz z oddziałami UNIFIL. Zginął także jeden z bandytów, a drugi został ranny. W osobnym incydencie dwóch bandytów zaatakowało nepalski patrol UNIFIL w pobliżu Yater, na północ od strefy bezpieczeństwa, zabijając jednego żołnierza i raniąc drugiego. Jeden z bandytów został zabity przez ogień zwrotny, podczas gdy drugi uciekł.

23 lutego 1993:

Nepalski żołnierz został zabity, a inny ciężko ranny po tym, jak został złapany podczas wymiany ognia między Hezbollahem a SLA w pobliżu ich posterunku. ONZ twierdziło, że zostali zabici przez ostrzał SLA, podczas gdy starszy oficer IDF powiedział, że nie jest pewne, kto jest winny.

27 grudnia 1993:

Norweski żołnierz, Bjoern Hagen Skaar, zginął, a inny, Oevind Berg, został ranny, gdy izraelski patrol czołgów zaangażowany w nocne poszukiwania partyzantów pomylił norweską jednostkę UNIFIL z myśliwcami wroga i wystrzelił w ich stronę trzy pociski czołgowe. Następnie jednostka izraelska pomogła jednostce norweskiej i wezwała helikopter, aby przetransportować rannego żołnierza do izraelskiego szpitala.

20 marca 1995:

Nepalski żołnierz zginął, a trzech innych zostało rannych w wyniku izraelskiego ostrzału w pobliżu Yater.

18 kwietnia 1996:

4 fidżyjskich żołnierzy zostało rannych, gdy kwatera główna fidżyjskiego batalionu Sił Tymczasowych ONZ w Libanie w wiosce Qana została ostrzelana przez izraelską artylerię, w czasie gdy ponad 800 Libańczyków szukało schronienia wewnątrz związek, w którym szacunkowo 100 osób zginęło, a większa liczba została ranna. ten incydent jest znany jako masakra Qana.

31 maja 1999:

Irlandzki żołnierz, Pte. William Kedian zginął w wymianie ognia między Hezbollahem a SLA.

9 stycznia 2005:

Francuski oficer został zabity, a szwedzki oficer i libański cywil zostali ranni w wyniku izraelskiego ostrzału w odwecie za atak Hezbollahu, w którym zginął izraelski żołnierz. Zginął także bojownik Hezbollahu.

25 lipca 2006:

Czterech obserwatorów ONZ, po jednym z Kanady, Finlandii, Austrii i Chin, zginęło w izraelskim nalocie, który uderzył w ich pozycje w Chiam podczas wojny libańskiej w 2006 roku.

25 września 2006:

Francuski oficer inżynier zginął w wypadku drogowym w pobliżu miasta Sofar.

9 marca 2007: Trzech belgijskich żołnierzy zginęło w wypadku pojazdu opancerzonego.

24 czerwca 2007: Trzech kolumbijskich i trzech hiszpańskich żołnierzy zginęło w wybuchu bomby między Marjayoun i Khiam.

25 lipca 2007:

Francuski żołnierz zginął w pobliżu wioski Chamaa podczas usuwania niewybuchów.

11 października 2007:

Brytyjczyk Craig Appleby (36) zginął podczas usuwania amunicji w pobliżu Bint Jbeil.

12 listopada 2007:

Dwóch francuskich żołnierzy zostało rannych w wyniku przypadkowego wystrzału z broni. Jeden z rannych mężczyzn następnie zmarł podczas ewakuacji do szpitala.

15 czerwca 2008:

Hiszpański żołnierz zginął, a dwóch zostało rannych w wypadku drogowym.

3 września 2008:

belgijski żołnierz zginął w pobliżu wioski Aitaroun podczas usuwania amunicji pozostałej po konflikcie z 2006 roku.

27 maja 2011:

Sześciu włoskich żołnierzy zostało rannych, gdy ich ciężarówka wojskowa VM-90 została zniszczona przez przydrożną bombę w pobliżu Sydonu.

4 sierpnia 2020:

Korweta marynarki wojennej Bangladeszu BNS Bijoy została zakotwiczona w porcie w Bejrucie podczas eksplozji w Bejrucie w 2020 roku. Statek otrzymał umiarkowane uszkodzenia, a 21 członków załogi zostało rannych w wybuchu.

14 grudnia 2022:

Irlandzki żołnierz, Pte. Seán Rooney (23 l.) zginął, a trzech zostało rannych, gdy ich konwój dwóch pojazdów opancerzonych został otoczony przez tłum i ostrzelany w drodze do Bejrutu.

Kontuzje

Odszkodowanie za uszczerbek na zdrowiu

Werdykt Sądu Okręgowego w Trondheim z 2006 r. nakazał norweskiemu rządowi zapłacenie 1,216 mln koron jako odszkodowanie za krzywdę, którą Knut Braa nabył jako żołnierz UNIFIL.

The United Nations: UN Interim Force in Lebanon Medal (UNIFIL)

Wstążka:

niebieskie krawędzie ONZ i zielony pasek na środku, z wąskim biało-czerwono-białym paskiem z każdej strony.

Rozpoczęcie misji: marzec 1978 r.

Trwa misja.

Przyznawany za: 90-dniową służbę w Libanie, pomoc rządowi Libanu w utrzymaniu porządku między Izraelczykami a Libańczykami.

